בריאות, טבע, וחיי נצח

צילם: יגאל העצמי

פעם היתה ביניינו התאמה אמיתית, בין בעלי לביני. היינו נהנים בבוקר מפרוסת לחם עם חמאה ונקניק טוב, ובערב היינו זוללים סטייקים או לפחות איזו שווארמה טובה בפיתה, והיינו נהנים מהחיים עמוסי הכולסטרול.

אחר כך הושפע בעלי מחברים אוכלי־עלים למיניהם ובולעי כמוסות של שמן־דגים. ואני, כאשה טובה, פעם בחודש, אחרי ארוחה טובה, עושה סיבוב בחנויות־הטבע ובודקת מה חדש בשוק הבריאות.

הנה החידושים האחרונים למתעניינים בחיי נצח:

● כמוסות יבר־פיו (צמח הגדל בגינות המנזרים באנגליה) עוזר למיגרנות.

● ג׳ינזנג 1000 — כמוסות — לחיזוק כללי, בעיות כוח־גברא, שיפור הזיכרון, מוריד רמת כולוסטרול, מאט את תהליך ההזדקנות. מישהו אמר לי שהז׳ינזנג שיחרר אותו מפחד טיסה.

● פרופול — כמוסות — משמש נגד דלקות למיניהן (במקום אנטיביוטיקה), מומלץ לטיפול בראומטיזם, ארטריטיס, אולקוסים למיניהם, זיהומים בעור וטיפול בבעיות הערמונית (פרוסטטה).

● כמוסות שמן־שום — מורידות לחץ־דם גבוה ועוזרות במהירות לטיפול בתולעי־גוף.

● כמוסות שימרי־בירה — מומלץ לפיצעי בגרות.

● אחרון חביב — כמוסות פיגרים — מדכא תיאבון — גורם להרזיה.

כל החומרים הם טיבעיים ב־100 אחוז, כולם באישור של מישרד־הבריאות הישראלי והם נמכרים בבתי־טבע ובתי־מרקחת.

(מיכתב אישי) שלום, „סיפריית מעריב"

נו, אז החלטתי להתחיל לקרוא את הספר ששלחתם לי. זו לא החלטה פשוטה נשבילי, להתחיל לקרוא ספר בן 304 עמודים. אבל התחלתי. יופי של ספר, מרתק ממש, השועל האדום. לוקחת אותו איתי לכל מקום, כדי להמשיך לקרוא. ואז אני מגיעה לעמוד 96, והעמוד שאחריו הוא שוב 65. מעבירה הלאה מהר מהר ושוב מגיעה לעמוד 96, והפעם העמוד שאחריו הוא 129.

זו כבר הפעם שניה בשלושת החודשים שזה קורה לי עם ספר שלכם. (הפעם הראשונה היתה עם סחף ימים, שחסרו בו 30 עמודים בערך.) וזה מעצבן מוות.

טעות

גם אני, כמו כולם, שמעתי בימים האחרונים שעיתונאית מסויימת חלתה בסרטן. שמעתי את זה מכמה וכמה אנשים, וכל אחד מהם הוסיף איזה מילת־צער משלו בעניין הגברת העיתונאית וה־מחלה הממארת שלה.

הבעיה היחידה בסיפור הזה היא העובדה שהגברת לא חולה בכלל. לא בסרטן, חס ושלום, ואפילו לא בסינוסיטים. עובדה זאת ידועה לי ממקור ראשון ומהיימן.

כבן־אדם בעל סקרנות מינימאלית אני נמנעת בדרך כלל מחקירות ומשאלות מיותרות, אבל הפעם החלטתי לעשות כל מה שביכולתי לברר מי הוא, או מי היתה המיפלצת שהמציאה סיפור נוראי זה והפיצה אותו ברבים במהירות של שריפה בשדה־קוצים.

עבודת המחקר לקחה שבוע שלם, וכללה שיחות טלפון ופגישות — ואפילו איום או שניים.

בסוף השבוע נודע לי איך התחיל סיפור הסרטן ואיך הוא הופץ.

לפני כחודש הלכה העיתונאית ברחוב ופגשה מכרה. הן נעצרו לרגע, החליפו כמה מישפטים, ואז הסתבלה העיתונאית על שעון־היד שלה ואמרה למכרה „אוי ואבוי, בעוד רבע שעה יש לי הקרנה ואני לא רוצה לאחר. אז שלום ולהת־ראות". העיתונאית הלכה והמכרה שלה נשארה המומה. לא רק שנודע לה שלעיתונאית יש סרטן והיא מקבלת הקרנות, אלא שהיא כבר במצב כזה שהיא מספרת את זה לכולם!

המכרה חזרה הביתה, הרביצה סידרת טלפונים, וכבר באותו אחרי הצהריים חצי תל־אביב ידעה על מחלתה הקשה של העיתונאית, על ההקרנות שהיא מקבלת ועל הסבל שעובר עליה ועל מישפחתה, ושאר דברים נוראים.

העיתונאית, אגב, באמת מיהרה באותו יום, כי היא לא רצתה לאחר להקרנה מיוחדת של סרט חדש, שהיתה באחד מאולמות־ההקרנה אליהם מוזמנים עיתונאים לצפות בסרט לפני שהוא עובר לאולמי הקולנוע ומוקרן לפני הקהל הרחב.

תחילת־החיים, הנסיון עלה יפה. אבל בכל זאת, כדאי אולי לעצור לרגע ולחשוב: למה הם צריכים לדעת הכל בגיל 4?

מה הם ילמדו בגיל 7 ו־8 ו־12? ולמה בעצם לא לתת להם לגלות כמה דברים בעצמם, בקצב שלהם, למה לא להשאיר איזה מיסתורין פה ושם? למה לקחת מהם את ההתרגשות של הגילויים, אפילו את הציחקוקים של הבושה?

חינוך מיני

זה לא סוד מאת דפנה שריר, הוצאת סירקיס.

עוד ספר לגיל הרך מאוד, המסביר בפרוטרוט איך נולד תינוק. החל באהבה, הנשיקות והאקט המיני של ההורים (כולל ציורים מדוייקים), דרך ציורים מוגדלים של הפות והפין ותפקידם הביולוגי והעינוגי, דרך הסברים מפורטים, מצויירים גם הם, של החצוצרות, הרחם, הזרעים, הביציות, ועד למיפגש בין הזרע לביציה, התהוות העובר, צמיחתו בתוך השיליה וצאתו לאוויר העולם.

המחברת, דפנה שריר, היא מורה. לכן הסבריה מובנים, אם כי קצת מתיילדים, ועטופים בהרבה סיפור חינוכי.

אם הכוונה היתה להסביר לילד בדיוק את סוד

לבדן – כן או לא?

פיתאום, באמצע החמסין, ב־10 וחצי בלילה, כשבמיקרה לא היו לי חובות כתיבה כבדים כמו תמיד, ובמיקרה גם אף אחד לא בא ובמיקרה גם בטלוויזיה לא היה משהו מעניין, הזמין אותי הבעל לשתות איתו כוס בירה קרה בפאב השכונתי שלנו. אז הלכנו. דווקא במצב־רוח טוב. לא כל ערב אנחנו מרשים לעצמנו מותרות של לא לעשות כלום.

התיישבנו בפאב הממוזג־אוויר, הזמנו בירה קרה, פיטפטנו קצת, צחקנו קצת, פגשנו זוג חברים ונופפנו להם ביד. ליד השולחנות האחרים ישבו הרבה אנשים. זוגות־זוגות. גבר ואשה ושוב גבר ואשה ושוב גבר ואשה. זאת אומרת, רגיל ביותר.

כשהיינו, בעלי ואני, בשיא המצב־רוח הטוב שלנו, נפתחה הדלת ונכנסה אשה לבד. בת 40 בערך, די נאה. התיישבה ליד שולחן והזמינה יין. אנחנו המשכנו לשתות את הבירה שלנו ולפטפט, ורק אחרי כחצי שעה שמתי לב שהאשה ממשיכה לשבת לה, כלומר היא לא באה בשביל לפגוש כאן מישהו.

נורא מיסכנה, אמרתי לעצמי, אם היא באה לבד לפאב. תיכף אחרי זה כעסתי על עצמי. מה זאת אומרת מיסכנה? מי את שתחליטי בשבילה שהיא מיסכנה? אולי היא אוהבת ללכת לבד למקומות כאלה? או, באמת, המשכתי לשוחח עם עצמי, מי אוהב ללכת לבד למקומות כאלה? אל תהיי לי יותר פמיניסטית מהפמיניסטיות! למה פמיניסטית? מה זה קשור בכלל? אשה לא יכולה לצאת פיתאום בערב לשתות כוס בירה, בלי לעשות מזה אירוע חברתי? שאלתי את עצמי ומייד עניתי לעצמי: לא! אשה שיש לה עם מי לצאת בערב לא תצא לבד! אם היא פה לבד, סימן שאין לה עם מי לצאת. נו, אז מה, אז אין לה חבר כרגע והחברות שלה עסוקות? אז שתשב בבית ותראה טלוויזיה. מה? איזה חוצפה! את תחליטי בשבילה מתי לראות טלוויזיה ומתי לצאת?

„תגידי, על מה את חושבת כל־כך עמוק," שאל אותי בעלי. „את בטח חושבת משהו בקשר לגברת שיושבת שם לבד. רוצה שנזמין אותה לשולחן שלנו?"

אני לא יודעת, מה אתה אומר?

„מצידי אפשר."

אבל היא יכולה להיעלב מזה. היא יכולה לחשוב שאנחנו מרחמים עליה או משהו.

„ואולי היא דווקא תשמח לשבת איתנו ולהכיר אנשים חדשים."

אי־אפשר לדעת. אולי היא בכלל מתה להיות לבד, ונהנית מזה שאף אחד לא ניגש?

„אז למה היא בוהה בקיר כאילו שהיא מתה משעמום?"

מה זה בוהה בקיר, מאיפה אתה יודע שהיא בוהה?

„אני רואה. יש לי עיניים, לא?"

הכל הוא רואה, הכל הוא יודע, הכל הוא מבין. בשביל מה־בכלל יצאתי איתו בערב? לא יכולתי ללכת לפאב לשתות כוס בירה לבדי?

תיקון פישול מזעזע

נו, אז שוב פישלתי. היה חג השבועות ואני לא פירסמתי במדורי אף מתכון של עוגת־גבינה. הייתם מאמינים עליי דבר כזה? בטח שהייתם מאמינים.

היו קוראים שממש זועזעו מרשלנותי הפו־שעת, וקוראת אחת אפילו טרחה וכתבה לי מיכתב וכמעט נזפה בי.

זה שאני לא ממונה על חגי־ישראל ושאני לא אוהבת עוגות בכלל ועוגות־גבינה בפרט, זה לא יעמוד לי, כנראה, מול קוראיי הנזעמים. אז לפני שאתם נוקטים בעיצומים ומפסיקים לקרוא את המדור שלי, הנה לכם עוגת־גבינה שהגיעה אליי מאזור־הדרום החם, ומאותה סיבה יש בין מרכיביה מוצרי חלב של יוטבתה (שאגב, אפשר להשיגם גם במרכז הארץ).

טורט גבינה בטעם פינקולדה עם פירות (כלא אפיה)

המיצרכים לתבנית עגולה בקוטר 26 ס"מ.

המיצרכים:

לריפוד התבנית בישקוטים או עוגת תו־פין בעובי 1½ ס"מ, 2 גביעים גבינה לבנה רכה 5% בטמפרטורת החדר, ½ כוס סוכר, 18 גרם ג'לטין, 3 כפות מים חמים, 4 גביעי מעדן פינקולדה, 6 חצאי אפרסקים משומרים פרוסים לפרוסות*, חבילה ג'לי בזק בטעם מישמש.

ההכנה:

מרפדים את התבנית בבישקוטים או בתופין. שמים את הגבינה בקערה עם הסוכר ומערבבים. ממיסים את הג'לטין במים חמים מוסיפים לגבינה ומערבבים מייד. מוסיפים את גביעי המעדן, מערבבים בעדינות ויוצקים על הבסיס. משהים במ־קרר כשעתיים – מסדרים מעל את פרוסות האפרסקים. מכינים את הג'לי לפי ההוראות שעל גבי הארזיה ויוצקים על הפירות. משהים במקרר 6־8 שעות לפני ההגשה.

* *בעונת פרי הקיווי אפשר לקשט בפרוסות־קיווי.*

„אלה אמא ואבא בשעת מעשה"